

UGNĖ JANKAUSKAITĖ

Skundiesi, kad per Kalėdas jau nebebūna sniego, tačiau be sąžinės graužaties kas rytą sėdi į automobilį. Vienas. Kartais važinėjiesi vien iš neturėjimo ką veikti. Tada kaltini gamyklas ir šiaip bala žino ką... Pyksti, kad lyja lietus, gadinantis mašiną. Nepatinka, kad medžiai greičiau numeta lapus, kad vasaros būna arba pernelyg karštos, arba per šaltos. Sėdi į automobilį. Važiuoji nežinia kur. Net į už kelių šimtų metrų esančią parduotuvę riedi savo „karietoje“, o atėjus Kalėdoms keiki tuos ir anuos, kad jie kalti dėl atšilimo, kad viskas nebe taip, kaip buvo vaikystėje. Tačiau vis tiek sėdi į automobilį. Užvedi variklį. Stovi. Minutę, dvi, kol galiausiai supranti, kad tau niekur nereikia, bet tai nėra tas dalykas, kurį turėjai suprasti.

O snigti taip ir nepradėjo...

Tuk tuk. Ramiai, neskubėdamas prieini prie durų, primerkį akį ir žiūri – tuščia. Atsisėdi prie stalo, apšviesto blausios stalinės lempos. Mėgini prisiminti, apie ką galvojai, ir vėl: tuk tuk. Šįkart apsimeti, kad negirdi. Tačiau vis tiek pasigirsta tas nelemtas „tuk tuk“. Piktai pakyli nuo kėdės, nueini prie durų ir pamatai, kad ten nieko nėra. Už lango – taip pat. Čiaupai užsukti ir vanduo nelaša. Lauke nelyja ir nesninga. Paukštis irgi nebaksnoja į palangę ar kur į medį.

Tuk tuk.

Užsikemši ausis.

Tuk tuk! Vis įkyriau tuksi.

Kiši galvą po pagalve tartum į smėlį, tačiau tas garsas tik stiprėja.

Tuk tuk...

Galiausiai pajauti, kad tuksi kažkur krūtinėje. Tik jau tyliau, rečiau. Tada akimirką sustoja laikas, gyvenimas prieš akis neprabėga, nes visą laiką mėginai suprasti, iš kur sklinda tas tuksėjimas. Ir supranti, kad pamiršai... Pamiršai gyventi.